

Arrest

nr. 98 225 van 28 februari 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 27 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat P. VAN HOECKE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 1 december 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 27 september 2012 wordt verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard en wordt tevens aan hem een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 01.12.2009 werd ingediend door:

M.V.K. {...} (R.R.: ...)

** Volgens paspoort: {...} Geboren te International op {...} Nationaliteit: Armenië (Rep.)*

Adres: {...}

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Ter ondersteuning van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en artikel 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. De redenen die aangehaald worden om het verblijf toe te staan zijn onvoldoende.

Betrokkene haalt in de aanvraag aan dat hij sinds februari 2001 in België verblijft. Hij legt ter staving van zijn integratie twee getuigenverklaringen voor, hij legt een huurovereenkomst voor en haalt aan dat zijn werkgever een arbeidskaart B zou willen aanvragen. Op 25.06.2012 werd betrokkene uitgenodigd op een zitting van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen, die door de Staatssecretaris gevraagd werd een advies te vormen aangaande de integratie van betrokkene. Op de zitting bleek dat betrokkene alleen in België verblijft, dat hij wel familie heeft in Armenië (broer en zus) en dat hij kinderen heeft, maar dat hij niet weet waar deze momenteel verblijven. De Commissie stelde tijdens de zitting vast dat betrokkene de Nederlandse taal niet machtig is en dat er aangaande de kennis van de Nederlandse taal niets werd voorgelegd. Tenslotte werd vastgesteld dat ook aangaande de werkbereidheid en het werkverleden van betrokkene niets werd voorgelegd. Volgens zijn eigen verklaringen leeft betrokkene van de steun van landgenoten en deed hij af en toe zwartwerk als klusjesman. De Commissie van Advies voor Vreemdelingen besloot dan ook tot een ongunstig advies aangaande de lokale verankering van betrokkene. Vervolgens werd dit advies overgemaakt aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie, die diende te oordelen of dit advies gevolgd zou worden of niet. Na studie van het advies en van het dossier, besliste mevrouw de Staatssecretaris op datum van 07.09.2012 dat het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen gevolgd zou worden aangezien de integratie van betrokkene in België niet was aangetoond.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend op 26.02.2001 werd afgesloten op 22.03.2001 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat- generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

De duur van de procedure - namelijk 1 maand - was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.”

De tweede bestreden beslissing:

“In uitvoering van de beslissing van D.B.K attaché, gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, wordt aan de genaamde:

M.V. {...} geboren te {...} op 10.12.1955, nationaliteit Armenië Bij onze diensten ook gekend als:

M.V.K {...}

Het bevel gegeven, om ten laatste binnen 30 dagen na de kennisgeving, het grondgebied van België te verlaten, evenals de grondgebieden van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië , tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

□ 2° Hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: Betrokkene werd niet als vluchteling erkend door middel van een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 22.03.2001. Bovendien werd eveneens de aanvraag tot regularisatie conform artikel 9bis afgesloten met een weigeringsbeslissing op datum van 27.09.2012”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker betoogt het volgende:

“De bestreden beslissing werd ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

In de bestreden beslissing wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie verwezen naar het advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen en dit advies wordt door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie gevolgd.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is in die zin geschonden dat er nergens in dit artikel melding gemaakt wordt van het vragen van een advies aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Deze mogelijkheid was voorzien in de instructies van 19 juli 2009. Er diende voldaan te worden aan de drie voorwaarden voor ontvankelijkheid die cumulatief waren ; nl. 5 jaar ononderbroken verblijf voorafgaand aan de aanvraag, een wettig verblijf in België vóór 18 maart 2008 of een geloofwaardige poging om een wettig verblijf te bekomen en als derde voorwaarde werd het bewijs van de lokale verankering in België gevraagd.

In de instructie wordt een speciale procedure voorzien voor wat betreft de lokale verankering en er wordt uitdrukkelijk in de instructie vermeld: “De Dienst Vreemdelingenzaken gaat na of de betrokkene in aanmerking komt, of het dossier volledig is en of de aanvraag niet kennelijk ongegrond is. ”

In de instructies van 19 juli 2009 wordt een onderscheid gemaakt tussen dossiers die gegrond zijn en dossiers die niet kennelijk ongegrond zijn.

In voorliggend geval was de Dienst Vreemdelingenzaken van mening dat de aanvraag ontvankelijk was en tevens niet kennelijk ongegrond.

De instructies van 17 juli 2009 werden echter vernietigd door de Raad van State zodat de instructies niet meer kunnen toegepast worden en er geen advies meer kan gevraagd worden aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Ondanks het feit dat de instructie van 19 juli 2009 vernietigd werd door een arrest van de Raad van State d.d. 9.12.2009 en d.d. 5.10.2011 werd er in dit dossier op 25.6.2012 nog advies gevraagd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Vermits de instructies vernietigd zijn kon de Commissie van Advies voor Vreemdelingen geen advies meer geven en heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie ten onrechte een advies van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen gevolgd.

Verder moet vastgesteld worden dat uit het verloop van het dossier de Directie Vreemdelingenzaken van mening was dat de regularisatieaanvraag d.d. 1.12.2009 van verzoeker niet kennelijk ongegrond was vermits er advies gevraagd werd aan de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Vermits de aanvraag van verzoeker niet kennelijk ongegrond was dient de aanvraag van verzoeker als ontvankelijk en gegrond te worden beschouwd.

De bestreden beslissing wordt dan ook volledig ten onrechte als ongegrond beschouwd.

Verzoeker is van mening dat zowel artikel 9bis van de Vreemdelingenwet als artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 geschonden zijn.”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In casu geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan zij is genomen.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.3. De Raad wijst er vooreerst op dat de Commissie van Advies voor Vreemdelingen een wettelijke grondslag vindt in artikel 32 van de Vreemdelingenwet en dus geen ad hoc-commissie uitmaakt die werd opgericht in het kader van de instructie van 19 juli 2009. De vernietiging van de instructie door de Raad van State heeft daarom geen invloed op het bestaan en de werking van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen.

Artikel 32 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Er wordt een Commissie van advies voor vreemdelingen opgericht, die gelast is de Minister van advies te dienen in de gevallen waarin door deze wet of door bijzondere bepalingen wordt voorzien.

De Minister kan eveneens het advies van de commissie inwinnen alvorens om het even welke beslissing te treffen nopens een vreemdeling.”

Op basis van het tweede lid van deze bepaling beschikt de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding wel degelijk over een mogelijkheid om een voorafgaandelijk advies in te winnen met betrekking tot elke beslissing nopens een vreemdeling, en bijgevolg ook met betrekking tot een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoogt dat de staatssecretaris ingevolge de vernietiging van de instructie van 19 juli 2009 geen advies van de bovenvermelde commissie had mogen inwinnen en daardoor artikel 9bis geschonden heeft, mist derhalve juridische grondslag.

2.4. Verzoeker heeft een aanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn

verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Uit zijn aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet blijkt dat verzoeker van oordeel was dat hij voldoende geïntegreerd was om een verblijfsmachtiging te verantwoorden.

In toepassing van artikel 32, § 2 van de Vreemdelingenwet heeft de staatssecretaris op 25 januari 2011 het niet-bindend advies gevraagd van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen inzake de door verzoeker ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Aangaande de door verzoeker voorgehouden elementen van integratie heeft de Commissie van Advies op 25 juni 2012 een negatief advies uitgebracht. De staatssecretaris besliste op grond van de bevindingen in het advies dat de door verzoeker naar voor gebrachte elementen zijn integratie niet aantoonde. Verzoeker maakt met zijn betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze haar discretionaire bevoegdheid op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft aangewend of op een kennelijk onredelijke wijze toepassing heeft gemaakt van de mogelijkheid om advies in te winnen van de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Verzoeker laat immers na de inhoudelijke motivering van de bestreden beslissing te betwisten.

Waar verzoeker tenslotte meent dat de Dienst Vreemdelingenzaken de aanvraag als niet kennelijk ongegrond beoordeelde in toepassing van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 en hij zich alsnog lijkt te willen beroepen op de toepassing van deze instructie, wijst de Raad erop dat – zoals ook werd gedaan in de bestreden beslissing – deze instructie werd vernietigd bij arrest van de Raad van State van 9 december 2009 met nummer 198.769 en verzoeker zich hier aldus niet meer op kan beroepen. De Raad vermag niet te toetsen aan de bedoelde instructies. Hieruit kan geen rechtsmiddel geput worden om tot de onwettigheid van de bestreden beslissing te besluiten.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Met haar betoog maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

2.6. Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER